

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagar om ändring av 2 kap. konsumentskyddslagen och lagen om marknadsdomstolen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att konsumentskyddslagen skall ändras så att även länsstyrelserna skall kunna meddela förbud mot marknadsföring i ärenden som gäller prisinformation om konsumtionsnyttigheter. Länsstyrelsernas rättighet att förbjuda marknadsföring skall begränsas till att gälla sådana fall som klart strider mot stadgandena om prisinformation och där det råder hävdvunnen praxis vid tillämpningen av dessa stadganden. För att förstärka sitt förbud kan länsstyrelsen enligt förslaget förelägga vite, och en näringsidkare

som är missnöjd med beslutet om förbud kan föra länsstyrelsens beslut till marknadsdomstolens prövning. Marknadsdomstolen skall även fatta beslut om utdömmande av vite. De föreslagna ändringarna i konsumentskyddslagen förutsätter att vissa ändringar görs i lagen om marknadsdomstolen.

Avsikten är att lagarna skall träda i kraft samtidigt så snart som möjligt efter det att de har antagits och blivit stadfästa, dock tidigast den 1 mars 1995.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1	DETALJMOTIVERING	7
ALLMÄN MOTIVERING	3	1. Motivering till lagförslagen	7
1. Nuläge	3	1.1. Konsumentkyddslagen	7
1.1. Allmänt	3	1.2. Lagen om marknadsdomstolen	7
1.2. Rätt att förbjuda marknadsföring	3	2. Ikraftträdande	8
1.3. Rätt att anmäla brott	4	LAGFÖRSLAGEN	8
1.4. Förbud som har förstärkts med vite	4	1. Lag om ändring av 2 kap. konsumentkyddslagen	8
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen	5	2. Lag om ändring av lagen om marknadsdomstolen	9
3. Propositionens verkningar	6	BILAGA	10
4. Beredningen av propositionen	6	Parallelltext: Lag om ändring av lagen om marknadsdomstolen	10
5. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll	6		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Allmänt

Enligt konsumentskyddslagen (38/78) övervakas marknadsföringens lagenlighet med hänsyn till konsumentskyddet av konsumentombudsmannen. Prisinformationen vid marknadsföring av konsumtionsnyttigheter övervakas dock enligt 2 kap. 10 § 2 mom. konsumentskyddslagen (8/89) dels av konsumentombudsmannen och dels av konsumentverket och länsstyrelserna såsom distriktsförvaltningsmyndigheter under det.

Föreskrifter om prisuppgifter beträffande konsumtionsnyttigheter ingår i förordningen om prisinformation vid marknadsföring av konsumtionsnyttigheter (9/89) som har getts med stöd av 2 kap. 6 § konsumentskyddslagen, nedan prismärkningsförordningen. Prismärkningsförordningen gäller prisinformation vid marknadsföring av andra i konsumentskyddslagen avsedda konsumtionsnyttigheter än bostäder. Om uppgifter som skall lämnas vid marknadsföring av bostäder stadgas i en förordning med samma namn (847/83), nedan bostadsinformationsförordningen. Genom en ändring av den (521/89) förutsätts sedan den 1 september 1989 att priset uppges också på de bostäder som bjuds ut till försäljning.

Konsumentverket har med stöd av 6 § 2 mom. prismärkningsförordningen utfärdat ett beslut om uppgivande av enhetspriset på konsumtionsvaror vid marknadsföring (480/93). I det bestäms om näringsidkarens skyldighet att uppege enhetspriserna på färdigförpackade konsumtionsvaror och oförpackat matbröd vid marknadsföring.

Konsumentombudsmannens ställning vid övervakningen av att föreskrifterna om prisinformation om konsumtionsnyttigheter iakttas är primär. Övriga tillsynsmyndigheter har dock självständiga befogenheter. Även om konsumentverket och länsstyrelserna gavs övervakningsbefogenheter när prismärkningsförordningen utfärdades, sträcker sig deras befogenheter även till sådana fall av prisinformation vid marknadsföring av konsumtionsnyttigheter på vilka prismärkningsförordningen inte direkt kan tillämpas men dock de mera allmänna stadgandena i 2 kap. konsumentskyddslagen.

År 1993 gjorde länsstyrelserna sammanlagt

ca 9 400 prismärkningskontroller (år 1992 ca 11 000). De gjorde ca 2 400 muntliga påminnelser (år 1992 ca 3 500) och drygt 400 skriftliga anmärkningar mot näringsidkare (år 1992 ca 600). År 1993 gjorde länsstyrelserna inga anmälningar om brott mot föreskrifterna om prismärkning hos allmänna åklagaren, år 1992 gjorde de tre brottsanmälningar. Varje år har konsumentombudsmannen meddelat 15—20 förbud förstärkta med vite, varav 8—10 har gällt prisärenden.

I praktiken är de fall där prismärkning saknas i allmänhet så klara att näringsidkaren är beredd att rätta till saken på basis av länsstyrelsens påminnelse eller anmärkning eller konsumentombudsmannens ställningstagande. Om dock förutsättningar för en förlikningslösning i ärendet saknas, förfogar tillsynsmyndigheten över medel genom vilka näringsidkaren kan förmås att efterfölja föreskrifterna om prisinformation (nedan prismärkningsföreskrifterna). Dylika är förbud, i allmänhet förstärkt med vite, eller att ärendet förs till allmän domstol som brott mot konsumentskyddslagen.

1.2. Rätten att meddela förbud

Om förbjudande av marknadsföring stadgas i 2 kap. 7 § konsumentskyddslagen. Näringsidkare kan, om det med hänsyn till konsumentskyddet är erforderligt, förbjudas att fortsätta sådan marknadsföring som strider mot stadgandena i 2 kap. konsumentskyddslagen eller med stöd av dem utfärdade stadganden eller bestämmelser. Förbudet skall förstärkas med vite, om detta av särskilda skäl inte är onödigt. Förbudet kan, om särskilda skäl därtill föreligger, meddelas att gälla även en person, som är anställd hos ovan avsedd näringsidkare, eller en annan, som handlar för dennes räkning. Förbudet är ett av de viktigaste tvångsmedlen när myndigheter strävar efter att förhindra lagstridig marknadsföring.

Enligt 2 kap. 8 § 1 mom. konsumentskyddslagen har marknadsdomstolen rätt att meddela förbud mot lagstridig marknadsföring. Marknadsdomstolen kan även meddela temporärt förbud, varvid förbudet gäller tills saken är slutligt avgjord.

Ett ärende som skall handläggas med stöd av

konsumentskyddslagen eller lagen om konsumentombudsmannen (40/78) blir anhängigt vid marknadsdomstolen på en skriftlig ansökan av konsumentombudsmannen. På ansökan begärs ett skriftligt genmäle av näringsidkaren.

Vid marknadsdomstolen kan beredningen av ärendet vara skriftlig eller muntlig. I alla ärenden som handläggs hålls ett muntligt sammanträde, dvs. huvudförhandling. Till sammanträdet kallas den tillsynsmyndighet som har del i ärendet, i detta fall konsumentombudsmannen, och övriga parter. Vid handläggningen av ärendena iakttas i tillämpliga delar stadgandena om rättegång i tvistemål.

Marknadsdomstolen handlägger och avgör de ärenden som ankommer på den i allmänhet som den första och enda rättsinstansen. I marknadsdomstolens utslag får ändring inte sökas genom ordinära rättsmedel. I utslag där vite utdömts kan dock ändring sökas hos högsta domstolen vad vitets storlek beträffar.

Avsikten är dock inte att alla ärenden som gäller förbud söks till marknadsdomstolen. Marknadsdomstolens uppgift är i första hand att iämna prejudikat i de fall som gäller tillämpning av konsumentskyddslagen. Konsumentombudsmannen kan ju också med stöd av 2 kap. 8 § 2 mom. konsumentskyddslagen meddela förbud i ett ärende som för tillämpningen av lagen eller i övrigt inte är av avsevärd betydelse. Ett förbud som meddelats av konsumentombudsmannen träder dock inte i kraft om näringsidkaren i fråga anmäler att han motsätter sig förbudet. I sådana fall för konsumentombudsmannen i allmänhet saken till marknadsdomstolen för prövning.

Om användningen av en viss marknadsföringsåtgärd måste förhindras i brådskande ordning, kan konsumentombudsmannen utfärda ett temporärt förbud. Konsumentombudsmannen skall föra förordnandet om temporärt förbud till marknadsdomstolen för prövning inom tre dagar, i annat fall förfaller förbudet.

Innan konsumentombudsmannen förbjuder användningen av en viss marknadsföringsåtgärd, meddelar temporärt förbud eller för ärendet till domstol, skall han ge näringsidkaren tillfälle att bli hörd, om inte annat följer av sakens brådskande natur eller annat särskilt skäl.

1.3. Rätten att anmäla brott

Om konsumentskyddsåtgärder stadgas i 10

kap. 1 § konsumentskyddslagen (16/94). Enligt stadgandet skall den som med uppsåt eller av grov oaktsamhet bryter mot 2 kap. 2—5 §§ konsumentskyddslagen eller mot stadganden som har utfärdats med stöd av 2 kap. 6 §, för konsumentskyddsåtgärder dömas till böter. Enligt gällande föreskrifter kan vem som helst anmäla brott mot konsumentskyddslagen. Hitills har endast länsstyrelserna gjort anmälningar om brott mot prismärkningsföreskrifterna. I de fallen har det handlat om klart bristfällig prismärkning eller total avsaknad av prismärkning.

Åtal för marknadsföringsbrott och -åtgärder handläggs av de allmänna underrätterna. Allmänna åklagaren skall innan åtal väcks ge konsumentombudsmannen tillfälle att ge ett utlåtande i ärendet och domstolen skall vid handläggningen av ärendet dessutom ge konsumentombudsmannen tillfälle att bli hörd. Detta behövs dock inte om åtalet gäller enbart brott mot någon sådan förordning som utfärdats med stöd av 2 kap. 6 § konsumentskyddslagen, såsom prismärkningsförordningen eller bostadsinformationsförordningen, eller mot någon föreskrift som meddelats med stöd av dylik förordning, såsom brott mot konsumentverkets beslut om enhetspriser.

Straff för brott mot konsumentskyddslagen kan endast ådömas en fysisk person. I praktiken har straffen varierat mellan fem och trettio dagsböter, från ca 400 till 2 100 mark.

1.4. Förbud som har förstärkts med vite

Ett förbud som har förstärkts med vite är en påföljd som kan användas vid tillsynen över iakttagandet av de stadganden om marknadsföring och reglering av avtalsvillkor som ingår i konsumentskyddslagen. Avsikten med förbudet är att förhindra att otillbörligt förfarande upprepas. Vite kan utdömas för brott mot förbudet. Marknadsdomstolen avgör alltid huruvida vite skall utdömas. Till skillnad från en straffpåföljd, kan ett förbud förstärkt med vite även riktas till en juridisk person. Den som bryter mot ett förbud som har förstärkts med vite kan dock inte dömas till straff för samma gärning.

Vitets storlek skall i varje enskilt fall avgöras med hänsyn till hur grov försumlighet det är frågan om, hur stor omsättning näringsidkaren har och andra omständigheter så att hotet på

ett effektivt sätt förhindrar brott mot förbudet. Om näringsidkaren i något fall ansåg det förmånligt att trots utdömt vite upprepa den förbjudna marknadsföringsåtgärden, kan ett nytt större vite föreläggas.

Ett hot om straffrättsligt bötesstraff som fastställs i form av dagsböter kan ensamt visa sig ineffektivt t.ex. i sådana fall där det är fråga om stora ekonomiska fördelar. Ett vite, som lättare än en straffrättslig påföljd individuellt kan dimensioneras efter gärningens eller försummelsens grovhet och övriga omständigheter, fungerar därvid som ett effektivare avskräckningsmedel. Hotet om straff och möjligheten att meddela förbud som kan förstärkas med vite kompletterar alltså varandra i lagens påföljdssystem.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

På basis av de erfarenheter som länsstyrelserna haft har hotet om bötesstraff inte visat sig vara ett effektivt medel vid tillsynen över iakttagandet av stadgandena om prisinformation. Så som det har framkommit av ovanstående har antalet ärenden som har förts till allmän åklagare för behandling varit ganska litet. De utdömda bötesstraffen har dessutom i praktiken varit så lindriga att de snarare har minskat än ökat respekten för lagen. I vissa fall har allmänna åklagaren inte ens ansett det befogat att väcka åtal för ett alldeles klart brott mot stadgandena om prisinformation som har blivit anmält.

I praktiken har marknadsrättsligt förbud jämte vite visat sig vara ett effektivare medel än anmälan om brott och bötesstraff vid tillsynen över att de stadganden som ingår i konsumentskyddslagstiftningen iakttas.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås att länsstyrelserna skall få ökade befogenheter så att också de skall kunna meddela förbud i sådana fall där näringsidkare brutit mot prismärkningsföreskrifterna. Detta skulle möjliggöra en ännu effektivare tillsyn över iakttagandet av stadgandena om prisinformation i hela landet. Om länsstyrelserna i enskilda klara fall av brott mot stadgandena själva kunde förelägga ett tillräckligt effektivt hot om påföljd, skulle detta förutom att ha en större direkt effekt på näringsidkaren i fråga dess-

utom kunna ha en större allmänt förebyggande inverkan.

Avsikten med förslaget är inte att försöka begränsa konsumentombudsmannens rättighet att ingripa i marknadsföringen i de fall där stadgandena om prisinformation inte iakttagits utan att endast effektivera den praktiska tillsynen över iakttagandet av stadgandena om prisinformation. Förutom klara brott mot föreskrifterna finns det även många fall som kräver tolkning och vars avgörande fortfarande kräver sådana specialkunskaper i marknadsföring som konsumentombudsmannen har. Dessutom skall möjligheten att anmäla brott fortfarande vara öppen för alla, även för länsstyrelserna.

Ändring i länsstyrelsens beslut söks vanligen hos högsta förvaltningsdomstolen i den ordning som anges i lagen om ändringssökande i förvaltningsärenden (154/50). För de ärenden som nu är aktuella kan det föreskrivna sättet för ändringssökande i förvaltningsärenden emellertid inte anses ändamålsenligt. De ärenden som gäller reglering av marknadsföringen enligt konsumentskyddslagen hör huvudsakligen till marknadsdomstolen, varför det är motiverat att även de ärenden som gäller förbud som länsstyrelserna meddelat med stöd av konsumentskyddslagen avgörs av marknadsdomstolen. Enligt förslaget skall en näringsidkare, som inte godkänner det beslut om förbud som länsstyrelsen utfärdat, föra ärendet till marknadsdomstolens prövning inom 14 dagar efter det att han har fått del av beslutet.

Enbart en anmälan om att man motsätter sig förbudet skall sålunda inte, till skillnad från fallet med förbud som meddelats av konsumentombudsmannen, räcka för att länsstyrelsens förbud skall förfalla utan näringsidkaren själv bör bestrida ärendet vid marknadsdomstolen vid äventyr av att förbudet annars skall bestå. Det föreslagna förfarandet kräver sålunda mera aktivitet från näringsidkarens sida än de fall där förbudet har meddelats av konsumentombudsmannen. Detta kan motiveras med att de fall där länsstyrelsen skall fatta beslut om förbud handlar om relativt klara brott mot lagen och där sakens natur förutsätter att tillsynsmyndigheten har tillgång till ett tillräckligt effektivt reaktionsmedel. De ovan anförda skälen talar också för en relativt kort, 14 dagars, besvärstid.

Eftersom konsumentombudsmannen enligt konsumentskyddslagen redan i övrigt fungerar

som den myndighet som har del i de ärenden som blir anhängiggjorda vid marknadsdomstolen, är det av praktiska skäl ändamålsenligt att konsumentombudsmannen representerar staten även i de ärenden som gäller länsstyrelsens förbud vilka anhängiggörs på ansökan av näringsidkaren. Med tanke på enhetlig praxis vid tillämpningen av stadgandena vore det bra om sakkunskapen i hur ärendena behandlas vid marknadsdomstolen kunde koncentreras hos en tillsynsmyndighet. Dessutom kan marknadsdomstolens läge i närheten av konsumentombudsmannens byrå underlätta den praktiska handläggningen av ärendena. Länsstyrelsens representanter kan vid behov höras av marknadsdomstolen. Konsumentombudsmannen skall enligt förslaget också ansöka om utdömmande av det vite som länsstyrelsen förelagt för att förstärka förbudet på samma sätt som för närvarande också när det är fråga om ett vite som konsumentombudsmannen själv har förelagt.

3. Propositionens verkningar

Inga förändringar föreslås i den nuvarande övervakningsorganisationen när det gäller tillsyn över iakttagandet av stadgandena om prisinformation. Konsumentombudsmannen, konsumentverket och länsstyrelserna föreslås fungera som tillsynsmyndigheter även i fortsättningen. Avsikten är att länsstyrelserna efter att ha fått utvidgade befogenheter effektivare än förut ingriper i brott mot prismärkningsföreskrifterna. Den effektivare övervakningens inverkan på personalen är dock så obetydlig att det på grund av de föreslagna ändringarna i stadgandena inte är motiverat att anställa mer personal vid länsstyrelserna.

Länsstyrelsernas effektivare övervakningsverksamhet kan i viss utsträckning också medföra att antalet ärenden som skall handläggas av marknadsdomstolen ökar. Å andra sidan kan länsstyrelsernas utvidgade befogenheter antas ha en förebyggande inverkan på brott mot prismärkningsföreskrifterna. Därför kan det uppskattas att antalet ärenden som gäller tillsynen över iakttagandet av prismärkningsföreskrifterna som anhängiggörs vid marknadsdomstolen kommer att stiga relativt litet. De föreslagna ändringarna medför därför inte heller något behov av att anställa mer personal varken vid marknadsdomstolen eller på konsumentombudsmannens byrå.

4. Beredningen av propositionen

Den 2 september 1993 tillsatte handels- och industriministeriet en arbetsgrupp på initiativ av konsumentombudsmannens byrå och konsumentverket. Denna prismärkningsarbetsgrupp hade till uppgift att utarbeta ett förslag till hur tillsynen över iakttagandet av stadgandena om prisinformation skall kunna effektiveras genom att öka länsstyrelsernas befogenheter. Arbetsgruppen bestod av representanter från justitieministeriet, inrikesministeriet, handels- och industriministeriet, konsumentombudsmannens byrå och konsumentverket. Marknadsdomstolens sekreterare har blivit hörd som sakkunnig i ärendet.

Handels- och industriministeriet begärde ett utlåtande över prismärkningsarbetsgruppens betänkande av 46 myndigheter och organisationer, varav 12 gav ett utlåtande i saken. Av dem var det myndigheterna som hade en positiv inställning till förslaget. Däremot betvivlade representanterna för näringslivet nödvändigheten med hela lagändringen och ansåg avvikande från förslaget att konsumentombudsmannen borde ansvara för att ett tvistemål rörande länsstyrelsens beslut om förbud anhängiggörs vid marknadsdomstolen. Också marknadsdomstolen talade till denna del för nuvarande praxis när det gäller process vid marknadsdomstolen.

5. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

Riksdagen behandlar som bäst en regeringsproposition med förslag till alkohollag och till lagstiftning i samband med denna (reg.prop. 119/94). I denna ingår också ett förslag till ändring av 7 § lagen om marknadsdomstolen. Eftersom det till denna del är fråga om ett förslag om att samma lagrum skall ändras som i den nu aktuella regeringspropositionen, bör detta beaktas när denna proposition behandlas i riksdagen.

Senast har 7 § i lagen om marknadsdomstolen ändrats med en lag av den 19 augusti 1994 (766/94). Denna lagändring träder dock i kraft först den 1 mars 1995. Ändringen i fråga har beaktats i den nu aktuella regeringspropositionen.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslagen

1.1. Konsumentskyddslagen

Enligt förslaget skall stadgandena om länsstyrelsernas rätt att meddela förbud i sin helhet placeras i 2 kap. konsumentskyddslagen som en ny paragraf. Länsstyrelsernas rättighet att meddela egna förbud skall begränsas så att den gäller endast brott mot de stadganden och bestämmelser som utfärdats med stöd av 2 kap. 6 § konsumentskyddslagen. Sådana är prismärkningsförordningen, beslutet om uppgivande av enhetspris som fattats med stöd därav samt bostadsinformationsförordningen. Den föreslagna begränsningen är i princip enhetlig med föreskrifterna om proceduren vid anmälan om brott och handläggningen av åtal för brott.

I de fall som handläggs av länsstyrelserna får ärendena inte vara förknippade med några komplicerade tolkningsfrågor utan det skall handla om ett klart brott mot stadgandena. Länsstyrelsernas rättighet att meddela förbud skall enligt förslaget begränsas så att den gäller sådana fall där förfarandet i fråga klart strider mot stadgandena och där det råder hävdvunnen praxis vid tillämpningen av stadgandena. Länsstyrelserna skall sålunda få möjlighet att meddela förbud t.ex. i sådana fall där den prisuppgift som förutsätts i förordningen saknas helt eller prislappen inte är placerad i närheten av varan.

De ovan nämnda extra kriterierna betyder att grunderna för meddelande av förbud är snävare än grunderna för anmälan om brott. För att hårdare villkor för användningen av förbudet skall ställas talar dock det faktum att förbudet har en större faktisk effekt än t.ex. anmälan om brott och att den som gör en anmälan om brott inte själv träffar det egentliga avgörandet i saken till skillnad från den som meddelar förbud.

Enligt förslaget skall länsstyrelsen kunna förelägga vite för att förstärka sitt förbud. Länsstyrelsen får i varje enskilt fall avgöra vitets storlek. Enligt 8 § viteslagen (1113/90) skall vitesbeloppet bestämmas med beaktande av huvudförpliktelsens art och omfattning, den förpliktades betalningsförmåga och övriga omständigheter som inverkar på saken. I praktiken skall vitesbeloppet i förseelserna av prismärkningsstadgandena påverkas av åtminstone

hur omfattande det förfarande är som ligger till grund för förbudet och om förfarandet har upprepats, hur stor näringsidkarens omsättning är samt hur näringsidkaren förhållit sig till tidigare påminnelser och anmärkningar som tillsynsmyndigheterna har gett till honom i prismärkningsärenden.

Vite som förelagts för att förstärka länsstyrelsens förbud skall dömas ut av marknadsdomstolen på ansökan av konsumentombudsmannen. Den praktiska proceduren vid ansökan om utdömande av vite skall vara att konsumentombudsmannen vidtar åtgärder efter att av länsstyrelsen ha blivit underrättad om brott mot förbudet.

Enligt den allmänna principen om hörande av part skall länsstyrelsen innan den meddelar förbud ge näringsidkaren tillfälle att bli hörd. Det räcker med att näringsidkaren ges tillfälle att yttra sig. Detta kan ske på flera olika sätt. Länsstyrelsen kan sätta ut en tidsfrist inom vilken näringsidkaren skall ge sitt utlåtande.

Eftersom länsstyrelsens beslut är juridiskt bindande för näringsidkaren skall det vara skriftligt och det skall delges parterna. Beslutet skall delges i den ordning som det stadgas om i lagen om delgivning i förvaltningsärenden (232/66). I 23 § viteslagen ingår ett stadgande om delgivning av förbud förstärkt med vite. Det mest ändamålsenliga sättet att delge beslut är i allmänhet delgivning mot mottagningsbevis. Länsstyrelsen kan i sitt beslut sätta ut en tidsfrist inom vilken näringsidkaren skall genomföra de ändringar som krävs i beslutet om förbud.

1.2. Lagen om marknadsdomstolen

6 §. Till paragrafen skall fogas ett nytt 2 moment som gäller anhängiggörande vid marknadsdomstolen av de ärenden som avses i förslaget till ändring av 2 kap. konsumentskyddslagen. Enligt den föreslagna 8 a § i 2 kap. i konsumentskyddslagen kan näringsidkaren i fråga på egen ansökan föra länsstyrelsens beslut till marknadsdomstolen. Ansökan skall göras inom 14 dagar efter det att näringsidkaren har fått del av beslutet. Om näringsidkaren bryter mot det förbud som länsstyrelsen meddelat skall ärendet som gäller utdömande av det vite som förelagts för att förstärka förbudet

föras till marknadsdomstolen av konsumentombudsmannen.

7 §. I paragrafen stadgas om innehållet i den ansökan som tillställs marknadsdomstolen och om de handlingar som skall bifogas ansökan. Till 1 mom. 1 punkten fogas ett omnämnande om de uppgifter som skall meddelas i ansökan för de fall som avses i lagförslagets 6 § 2 mom. i vilka näringsidkaren för länsstyrelsens beslut om förbud till marknadsdomstolen. Till 3 mom. fogas ett omnämnande om att länsstyrelsens beslut liksom även intyg över datumet då näringsidkaren fått del av beslutet skall i de ovan nämnda fallen bifogas ansökan.

8 §. Till paragrafens 2 mom. fogas, för tydlighetens skull, ett tillägg enligt vilket konsument ombudsmannen är den tillsynsmyndighet som har del i de ärenden som gäller

tillsynen över att stadgandena om prisinformation iakttas.

2. Ikraftträdande

De föreslagna lagarna avses träda i kraft samtidigt så snart som möjligt sedan de har antagits och blivit stadfästa, dock tidigast den 1 mars 1995. Då träder också lagen den 19 augusti 1994 om ändring av lagen om marknadsdomstolen (766/94) i kraft. Med den omnämnda lagen ändras delvis samma lagrum som i den nu aktuella regeringspropositionen föreslås bli ändrat.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av 2 kap. konsumentskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 2 kap. konsumentskyddslagen den 20 januari 1978 (38/78) en ny 8 a § som följer:

8 a §

Länsstyrelsen kan meddela förbud enligt 7 § i ett ärende som gäller förfarande som strider mot förordningen om prisinformation vid marknadsföring av konsumtionsnyttigheter (9/89), mot föreskrifter som utfärdats med stöd därav eller mot vad som i förordningen om uppgifter som skall lämnas vid marknadsföring av bostäder (847/83) stadgas om angivande av priset på bostäder, om förfarandet i fråga klart strider mot stadgandena och om praxis vid tillämpningen av stadgandena på ett dylikt fall är vedertagen. Länsstyrelsens beslut får inte överklagas genom besvär.

Näringsidkaren kan föra det i 1 mom.

avsedda beslutet om förbud till marknadsdomstolen inom fjorton dagar efter det att han fått del av länsstyrelsens beslut. I annat fall står beslutet fast.

Länsstyrelsen kan förstärka sitt förbud genom att förelägga vite. Marknadsdomstolen dömer ut vitet.

Innan länsstyrelsen meddelar förbud enligt 1 mom. skall den ge näringsidkaren tillfälle att bli hörd.

Vid meddelande av förbud enligt 1 mom. skall länsstyrelsen fatta ett skriftligt beslut och se till att det delges parterna i målet.

Denna lag träder i kraft den

199 .

2.

L a g**om ändring av lagen om marknadsdomstolen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras lagen den 20 januari 1978 om marknadsdomstolen (41/78) 7 § och 8 § 2 mom., dessa lagrum sådana de lyder, 7 § delvis ändrad genom lag av den 19 augusti 1994 (766/94) och 8 § 2 mom. i lagen av den 28 december 1990 (1276/90), samt

fogas till 6 §, sådan den lyder ändrad genom lag av den 22 december 1978 (1062/78), ett nytt 2 mom. som följer:

6 §

Ett ärende som skall handläggas med stöd av 2 kap. 8 a § konsumentskyddslagen blir anhängigt vid marknadsdomstolen på ansökan av näringsidkaren i fråga. Ett ärende som gäller utdömmande av det vite som förelagts för att förstärka länsstyrelsens beslut om förbud blir dock anhängigt på ansökan av konsumentombudsmannen.

2) yrkandet och grunderna för detsamma, samt

3) de omständigheter på vilka sökanden stöder sig.

Sökanden skall underteckna ansökningsen.

Till en ansökan som avses i 6 § 2 mom., 6 c eller 6 e § skall fogas ett beslut eller ett förordnande som nämns i 1 mom. 1 punkten i original eller officiellt styrkt kopia samt bevis över dagen för delfäendet.

7 §

I ansökan skall uppges:

1) den näringsidkares eller den andra persons namn, hemort och postadress mot vilken yrkandet riktas eller, om saken gäller en näringsidkares ansökan enligt 6 § 2 mom., länsstyrelsens beslut eller, om saken gäller ett kreditinstituts ansökan enligt 6 c §, finansinspektionens beslut samt, om saken gäller ansökan enligt 6 e § av en näringsidkare, en tillverkare, den som beställt eller den som utfört reklam eller försäljningsfrämjande åtgärder eller en anställd hos dem, social- och hälsovårdsministeriets beslut eller dess förordnande om temporärt förbud,

8 §

Till marknadsdomstolens sammanträde skall ordföranden kalla den tillsynsmyndighet som har del i ärendet och övriga parter som avses i 1 mom. samt andra personer som omedelbart berörs av saken. Om det är fråga om en näringsidkares ansökan enligt 6 § 2 mom. är konsumentombudsmannen den tillsynsmyndighet som har del i ärendet.

Denna lag träder i kraft den
199 .

Helsingfors den 21 november 1994

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Handels- och industriminister *Seppo Kääriäinen*

Lag

om ändring av lagen om marknadsdomstolen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras lagen den 20 januari 1978 om marknadsdomstolen (41/78) 7 § och 8 § 2 mom. dessa lagrum sådana de lyder, 7 § delvis ändrad genom lag av den 19 augusti 1994 (766/94) och 8 § 2 mom. i lagen av den 28 december 1990 (1276/90), samt

fogas till 6 §, sådan den lyder ändrad genom lag av den 22 decemger 1978 (1062/78), ett nytt 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

6 §

7 §
(Enligt lagen 766/94 som träder i kraft 1.3.1995)

I ansökan skall uppges:

1) den näringsidkares eller den andra persons namn, hemort och postadress mot vilken yrkandet riktas eller, om saken gäller ett kreditinstituts ansökan enligt 6 c §, finansinspektionens beslut samt om saken gäller ansökan enligt 6 e § av en näringsidkare, en tillverkare, den som beställt eller den som utfört reklam eller försäljningsfrämjande åtgärder eller en anställd hos dem, social- och hälsovårdsministeriets beslut eller dess förordnande om temporärt förbud,

2) yrkandet och grunderna för detsamma, samt

3) de omständigheter på vilka sökanden stöder sig.

Sökanden skall underteckna ansökningen.

Till en ansökan som avses i 6 c eller 6 e § skall fogas ett beslut eller ett förordnande som nämns i 1 mom. i original eller officiellt styrkt kopia samt bevis över dagen för delfäendet.

Föreslagen lydelse

6 §

Ett ärende som skall handläggas med stöd av 2 kap. 8 a § konsumentskyddslagen blir anhängigt vid marknadsdomstolen på ansökan av näringsidkaren i fråga. Ett ärende som gäller utdömande av det vite som förelagts för att förstärka länsstyrelsens beslut om förbud blir dock anhängigt på ansökan av konsumentombudsmannen.

7 §

I ansökan skall uppges:

1) den näringsidkares eller den andra persons namn, hemort och postadress mot vilken yrkandet riktas, eller, om saken gäller en näringsidkares ansökan enligt 6 § 2 mom., länsstyrelsens beslut, eller om saken gäller ett kreditinstituts ansökan enligt 6 c §, finansinspektionens beslut samt om saken gäller ansökan enligt 6 e § av en näringsidkare, en tillverkare, den som beställt eller den som utfört reklam eller försäljningsfrämjande åtgärder eller en anställd hos dem, social- och hälsovårdsministeriets beslut eller dess förordnande om temporärt förbud,

2) yrkandet och grunderna för detsamma, samt

3) de omständigheter på vilka sökanden stöder sig.

Sökanden skall underteckna ansökningen.

Till en ansökan som avses i 6 § 2 mom., 6 c eller 6 e § skall fogas ett beslut eller ett förordnande som nämns i 1 mom. 1 punkten i original eller officiellt styrkt kopia samt bevis över dagen för delfäendet.

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

8 §

Till marknadsdomstolens sammanträde skall ordföranden kalla den tillsynsmyndighet som har del i ärendet och övriga parter som avses i 1 mom. samt andra personer som omedelbart berörs av saken.

Till marknadsdomstolens sammanträde skall ordföranden kalla den tillsynsmyndighet som har del i ärendet och övriga parter som avses i 1 mom. samt andra personer som omedelbart berörs av saken. *Om det är fråga om en näringsidkares ansökan enligt 6 § 2 mom. är konsumentombudsmannen den tillsynsmyndighet som har del i ärendet.*

Denna lag träder i kraft den

199 .

